

Εξουσία και χειραγώγηση: Μετατρέποντας τη κρίση της Ευρωζώνης σε Ελληνικό πρόβλημα.

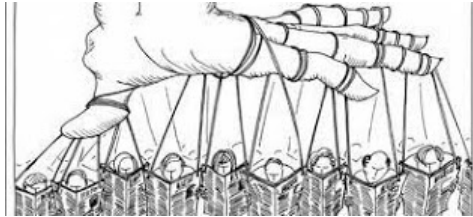
Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 06 Αυγούστου 2013 13:47 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 77 Tweet 8 Email 1 Share 127

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

«**Η εξουσία είναι πανταχού παρούσα....Παντού, ωστόσο, και πάντοτε το πρόσωπό της είναι το ίδιο, απεχθές και μιαινό, αντιλαϊκό και ανήθικο**» Κ. Σιμόπουλος, Η Διαφθορά της Εξουσίας.

Ποιο είναι το αόρατο χέρι που στρέφει το όπλο και πατάει την σκανδάλη ενάντια σε γνωστούς ή άγνωστους συμπατριώτες μας; Που στήνει την αγχόνη και κάνει τα σώματα να αιωρούνται στο χορό του θανάτου; Που κάνει τον ελληνικό λαό να είναι ο πιο απαισιόδοξος στην Ευρώπη; Που εξαπλώνει τις ψυχοσωματικές ασθένειες στο μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού; Που διαβρώνει μέρα τη μέρα τη κοινωνική συνοχή και επιβάλλει την φτώχεια, την ανέχεια, την υποτίμηση, τη φυγή και την απαξίωση;

Ο κάθε αυτόχειρας φαινομενικά σκοτώνει τον εαυτό του. Δεν είναι όμως έτσι! Το όπλο που καρφώνει τη σφαίρα στο κρανίο όπως και η αγχόνη που σφίγγει το λαιμό, στοχεύει την εξουσία. Στοχεύει τον εξουσιαστικό λόγο. Η αυτοκτονία είναι ίσως η κατεξοχήν συμβολική πράξη δολοφονίας του εξουσιαστικού λόγου. Ενόσ λόγου που έχει γίνει βιολογικός και είναι εγκατεστημένος στο μυαλό του ανθρώπου, που έχει ριζώσει και κατευθύνει τις σκέψεις, τα συναισθήματα και την συμπεριφορά και που συχνά ονομάζεται «ηθική συνείδηση», «Υπερεγώ» ή «εσωτερικός κριτής». Γι αυτό άλλωστε η εξουσία κρατά μια αμφίθυμη στάση απέναντι στον αυτόχειρα. Από τη μια αδιαφορεί και από την άλλη επιδιώκει την μεταθανάτια τιμωρία του, για την δολοφονία του εσωτερικού ειδώλου της εξουσίας. Τον απαξιώνει καθιστώντας τον ανώνυμο και ένοχο, τον καταδικάζει στην υπαρξιακή σιωπή.

Ο Δημήτρης Χριστούλας, για την εξουσία δεν ήταν παρά ο «77χρονος φαρμακοποιός», ενώ από το σημείωμα που άφησε, τα κυρίαρχα ΜΜΕ απέκρυσαν τη σημαντικότερη αναφορά του: «**Επειδή έχω μια ηλικία που δεν μου δίνει την ατομική δυνατότητα δυναμικής αντίδρασης (χωρίς βέβαια να αποκλείω αν ένας Έλληνας έπαιρνε το καλάσνικοφ ο δεύτερος θα ήμουν εγώ) δεν βρίσκω άλλη λύση από ένα αξιοπρεπές τέλος πριν αρχίσω να ψάχνω τα σκουπίδια για την διατροφή μου**». Και φυσικά η κοινωνική απάθεια μπροστά στο συνεχιζόμενο έγκλημα που διαπράττεται καθημερινά, μπορεί να ερμηνευθεί ίσως μόνο μέσω της αποτελεσματικότητας της εξουσιαστικής ψυχοτρομοκρατίας. Η διασπορά του φόβου και του τρόμου διαπλάθει μια σιωπηλή φάρμα υπηκόων που κατατρώχεται από την ίδια την ψυχοπαθολογία της.

Ο ατομικισμός, το θεμέλιο της φιλελεύθερης ιδεολογίας αποδεικνύεται-όπως και τόσες φορές-ως το πιο αποτελεσματικό όπλο μαζικής καταστροφής στα χέρια της εξουσίας. Είναι φανερό ότι μόνο η αλληλεγγύη, η αλληλοβοήθεια, οι ισχυροί κοινωνικοί δεσμοί και οι οργανωμένες συλλογικότητες, αποτελούν τα μέσα για την άμυνα του ατόμου και της κοινωνίας έναντι της «μιαρής και ανήθικης εξουσίας». Για τους πάσης φύσεως ειδικούς και ειδικά για την κάστα των καθεστωτικών οικονομολόγων, ο αφανισμός χιλιάδων ανθρώπων είναι μέρος από τις παράπλευρες απώλειες της οικονομικής «ανάπτυξης». Η οικονομική κρίση και οι πολιτικές λιτότητας εξισώνονται με την κακοκαιρία και τον σεισμό. Η **φυσικοποίηση** των πολιτικών και οικονομικών αποφάσεων είναι ένας έτερος ιδεολογικός μηχανισμός της παραπλάνησης και της πειθάρχησης. Για την εξουσία, ο αφανισμός αυτός είναι η τελετουργική θυσία που θα διαγράψει την συλλογική ενοχή γιατί οι νεοέλληνες απήλαυσαν μια τριφυλή ζωή με «με ούζο και Ζορμπά».

Η ελληνική κοινωνία βιώνει τον οικονομικό ολοκληρωτισμό. Η οικονομική ιδεολογία είναι πια το φονικότερο όπλο του 21^{ου} αιώνα. Δεν χρειάζεται οι πληθυσμοί να μετακινούνται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, αφού ο εξορθολογισμός της εξουσίας επιτρέπει την κατασκευή επιτόπιων αθέατων στρατοπέδων. Όπως έχει γράψει ο Jean Améry, ο φιλόσοφος του Auschwitz: «**Η πολιτική του Χίτλερ δεν είναι κάτι συγκυριακό. Η επανάληψή της-στον 21ο αιώνα- δεν θα υποκινείται πια από περιθωριακές ναζιστικές ομάδες αλλά από βασικά κέντρα εξουσίας**».

Ο πρώην πρωθυπουργός ΓΑΠ, περιγράφοντας την απόφαση που πάρθηκε μέσα σε 10 λεπτά ώστε η Χώρα να τεθεί υπό την διοίκηση της τρόικα, αναφέρει ότι η καταδικαστική απόφαση των Ευρωπαίων ήταν άμεση: «**Τιμωρείστε αυτούς τους ανήθικους, τους τεμπέληδες, που πίνουν ούζο και χορεύουν Ζορμπά, Έλληνες. Αυτοί είναι το πρόβλημα**». Ανεξάρτητα από την αλήθεια ή όχι του ισχυρισμού, είναι γεγονός ότι εμπεριέχει την αντίληψη της νέας διακυβέρνησης.

Η νεοφιλελεύθερη διακυβέρνηση, αντίθετα από την φιλελεύθερη διακυβέρνηση της πειθάρχησης και την ναζιστική της τιμωρίας, συνιστά την τεχνολογική διαχείριση της πειθάρχησης και της τιμωρίας με τέτοιο τρόπο, ώστε να αποφέρει κέρδη. Η λογική της νέας εξουσίας του τρόμου είναι απλή: διάχυση του φόβου και του τρόμου, κατασκευή ενόχων, κεφαλαιοποίηση των θυμάτων και διαχείριση της κατάστασης με τέτοιο τρόπο ώστε να παραχθεί κέρδος. Κατ' αυτό τον τρόπο οι σπασμοδικές κινήσεις των θυμάτων εγγράφονται ως οικονομικές πράξεις και συνεισφέρουν στην οικονομική μεγέθυνση. Η μίξη καλβινιστικής και καπιταλιστικής ηθικής είναι ο πυρήνας του νέου δόγματος.

"Η συνειδητή και έξυπνη χειραγώγηση των συνηθειών και των απόψεων που διαμορφώνουν οι μάζες είναι ένα σημαντικό στοιχείο σε μια δημοκρατική κοινωνία. Αυτοί που χειρίζονται αυτό τον αθέατο κοινωνικό μηχανισμό συνιστούν μια αόρατη κυβέρνηση η οποία είναι η αληθινή εξουσία...». E. L. Bernays, Propaganda.

Μια δοκιμασμένη ιδεολογική γλωσσική τεχνική που χρησιμοποιήθηκε για την κοινωνική εμπέδωση της Ελλάδας των μνημονίων είναι ο διχοτομικός λόγος. Ο αυθαίρετος λόγος της εξουσίας που διαιρεί τον χρόνο και τον χώρο στη βάση ενός δυαδικού αντιθετικού σχήματος. Η διαίρεση είναι πρώτιστα αξιολογική και στηρίζεται στην κατασκευή μιας θετικής αναπόδεικτης αξίας που αναγγέλλεται ως αλήθεια από τον αυτονομμοποιητικό λόγο της εξουσίας. Ο χριστιανισμός διαίρεσε το χρόνο στην προ και μετά Χριστό εποχή, ο δυτικός κόσμος στον μεσαίωνα και την νεωτερικότητα, ο Μεταξάς κατασκευάζει τον «Γ' Ελληνικό Πολιτισμό», η χούντα των συνταγματαρχών την Νέα Δημοκρατία, ο Χίτλερ τη Νέα Ευρώπη. Ο διχοτομικός λόγος κατασκευάζει μια αυθαίρετη πραγματικότητα την οποία επιβάλλει στην ατομική συνείδηση μέσω της δημιουργίας «γνωστικής παρέκκλισης». Το άτομο χειραγωγείται με βάση τα αντιθετικά σχήματα νέο-παλιό, καλό-κακό, ηθικό-αηθικό, σωστό-λάθος, αληθινό-ψεύτικο κτλ., ώστε να εκλάβει τις αξιακές διχοτομίες ως αποδείξιμες και ορθολογικές αλήθειες, αλλά και να ταυτίσει την εξουσία με το θετικό τους περιεχόμενο.

Με την υπαγωγή της χώρας υπό την εποπτεία των δανειστών, ο ρητορικός λόγος του πολιτικού προσωπικού επιχειρεί την διχοτόμηση μεταξύ της παλιάς φαύλης Ελλάδας και της νέας Ελλάδας του μνημονίου. **«Θα χτίσουμε την νέα Ελλάδα»**, δηλώνει ο Παπανδρέου, **«χτίζουμε τη Νέα Ελλάδα»** ο Σαμαράς και **«πάνω στην αλήθεια, μπορούμε να χτίσουμε μια διαφορετική Ελλάδα»** ο Παπαδήμος.

Η «Νέα Ελλάδα» δεν είναι παρά το ρητορικό όπλο νομιμοποίησης του καπιταλιστικού μετασχηματισμού της χώρας, που υπονοεί ότι αυτό που υπήρχε πριν είναι ψεύτικο, κακό και φαύλο.

Με αυτά τα δεδομένα χρειάζεται να ξαναδιαβάσουμε τα γεγονότα και να θέσουμε σε αμφισβήτηση το αφήγημα της εξουσίας αναφορικά με την οικονομική κρίση. Η εκτεταμένη προπαγάνδα συκοφάντησης της χώρας και το μαγείρεμα των στατιστικών στοιχείων, εντάσσονται στο ευρύτερο ευρωπαϊκό σχέδιο κινεζοποίησης του ευρωπαϊκού νότου και εκποίησης των δημόσιων αγαθών, με σκοπό την αύξηση της κερδοφορίας του ευρωπαϊκού κεφαλαίου. Το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων για την ευρωπαϊκή επικράτεια ανέρχεται στο ποσό των 500 δις., ένα ποσό που θα εκτινάξει το ΑΕΠ της ΕΕ και θα εμφανίσει πλασματική ανάπτυξη.

Μια σύντομη ανάλυση της οικονομικής κρίσης για την κατανόηση της νεοφιλελεύθερης χειραγώγησης.

«Η αταξία των μικρών εθνών πρέπει να εξουδετερωθεί. Η προσπάθεια της Γερμανίας αποσκοπεί στη δημιουργία της ενωμένης Ευρώπης» (Χίτλερ, 1943).

Με την έναρξη της οικονομικής κρίσης, η πολιτικο-οικονομική ελίτ άρχισε να χρησιμοποιεί μια νέα γλώσσα με σκληρά νεοφιλελεύθερα χαρακτηριστικά. Υποτίθεται ότι η ελληνική κοινωνία ζούσε σε μια «εικονική πραγματικότητα» και ξαφνικά προσγειώθηκε στην σκληρή πραγματικότητα. Το σύνθημα που συνόδευσε αυτή την μεταβολή ήταν: «ζούσαμε πέρα από τις δυνάμεις μας, ζούσαμε με δανεικά, καιρός να ζούμε βάση των δυνατοτήτων μας», ένα σύνθημα που χρησιμοποιήθηκε από όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις του ευρωπαϊκού νότου και κατασκευάστηκε από τους γραφειοκράτες των Βρυξελλών, οι οποίοι επιχειρούν να εμφανίσουν την κρίση της ευρωζώνης ως αποτέλεσμα των ασύνετων πολιτικών των κρατών του νότου και όχι ως ένα συστημικό φαινόμενο.

Τι συνέβη πραγματικά; Η τωρινή κρίση είναι το αποτέλεσμα και η κορύφωση διαδοχικών καπιταλιστικών κρίσεων, τις οποίες η ΕΕ επεχείρησε να ξεπεράσει με διάφορες μορφές αναδιάρθρωσης. Εντούτοις η πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους και η υπερσυσσώρευση κεφαλαίου δεν ήταν δυνατόν να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά. Έως το 2010 το οικονομικό αναπτυξιακό μοντέλο της ΕΕ, θεσμοποιημένο βάση των συνθηκών του Μάαστριχ και Λισσαβόνας, βασιζόταν σε έναν τύπο άνισης ανάπτυξης μεταξύ βορρά και ευρωπαϊκού νότου. Η αποβιομηχάνιση και η συνεχόμενη δανειακή χρηματοδότηση του νότου, μεταφραζόταν σε ανάπτυξη για τον βορρά. Η χρηματοπιστωτικοποίηση της οικονομίας δεν έλυσε κανένα πρόβλημα. Ταυτόχρονα, η «φορολογική αντεπανάσταση», η σταδιακή μείωση της φορολογίας του κεφαλαίου, ως μέσου για την αύξηση της κερδοφορίας, τροφοδότησε την διόγκωση του κρατικού χρέους. Τα κράτη-μέλη αδυνατώντας να χρηματοδοτήσουν το χρέος τους μέσω των κεντρικών τραπεζών τους, αναζήτησαν δανειστές στις ελεύθερες χρηματοπιστωτικές αγορές. Κατ' αυτό τον τρόπο το διεθνές κεφάλαιο εισέδουσε στις οικονομίες του νότου, απειλώντας το οικοδόμημα της ΕΕ. Η χρεοκοπία αυτού του οικονομικού μοντέλου-αφού η χρηματοδότηση των κρατών από την αγορά κεφαλαίου έφτασε στα όριά της-εξανάγκασε την ΕΕ στην αναθεώρησή του και στην επιλογή ενός νέου, κινεζικού τύπου. Οι καπιταλιστικές ελίτ της ΕΕ, αντί να προβούν στην αναθεώρηση της νεοφιλελεύθερης ατζέντας, άδραξαν την ευκαιρία ώστε μέσω της «στρατηγικής του σοκ» («**Europe 2020**»), να καρπωθούν οφέλη από μια ακόμη πιο έντονη επίθεση στα δημόσια αγαθά, τα εργασιακά δικαιώματα, τους μισθούς και το κράτος πρόνοιας. Η αλλαγή του οικονομικού μοντέλου της ΕΕ σε βάρος του κόσμου της εργασίας και των δημόσιων αγαθών, η νέα καπιταλιστική αναδιάρθρωση που προφανώς στοχεύει στην φεντεραλιστική ένωση της Ευρώπης, απαιτεί την πλήρη αξιοποίηση των τεχνικών χειραγώγησης. Το νέο Ευρωπαϊκό σχέδιο ευρωπαϊκής ενοποίησης, όλο και περισσότερο προσομοιάζει με εκείνο του Χίτλερ. Και παρόμοια, η προπαγάνδα και η χειραγώγηση οδηγείται στις ατραπούς του Γκαίμπελς.

(Για μια αντικειμενική ανάλυση της οικονομικής κρίσης στο ευρωπαϊκό πλαίσιο: **«Το Μανιφέστο των Ανήσυχων οικονομολόγων»** στα ελληνικά, <http://www.atterres.org/page/le-manifeste-en-grec>).

Σουλτάνης Γρ.
moriasegkomion.blogspot.gr

Read more: http://tolimeri.blogspot.com/2013/08/blog-post_3166.html#ixzz2b7rjKcAt